

השמאל, ולא אמר מeo, נכלל הימאל בימין להיות מאיר בכל של שמים. המקורה במים עליותיו פאן יוצא בשמה אוטו עז חמימים, הנחר שיווצא מעוז, ונשרשו בו במימיו אותו שני ברי ערבות, שהם גדרים במימי. זהו שפטות (אותו אלון חמימים, ונשרשו בו אותו שני ברי ערבות, שהם גדרים במימי, ואוטו הנחר יוצא מעוז, וזהו (תחלים קד) המקורה במים עליותיו. מי הם עליותיו?

אלו ברי ערבות.

וזה שפטות (ירמיה י) ועל יובל ישלח שרשיו. וזהו סוד הפטות (תחלים מו) נהר פלגייו ישמחו עיר אלהים. מי הם פלגייו? אלו הם שרשיו, וכך נקראים. עליותיו, שרשיו, פלגייו - כלם נשרשו באוטם הפימים של אותו נהר. החם עבים רוכבו - זה מיכאל וגבrial, אלה הם עבים. המהלך על כנפי רוח, تحت פרואה לעולם, והוא רפאל. מכאן והלאה עשה מלאכיו רוחות וגוו. זkan זkan, אם כל אלה ירעף, אמר ואל תפחד, אמר דבריך זיארו דברי פיך! רפאל. מכאן ולהלאה עושה מלאכיו רוחות וגוו. סבא סבא, אי כל הגני ידעתי, אימא ולא תدخل, אימא מילך זינגרין מלין דפומך. חדו חבריא, והו צייתין בחדוה למלוי קדיישין. אמר אי סבא אי סבא, במה עיילת גרמך, עאלת בימא רבא, אית לך לשטטא ולנטקא מפמן.

אם אחרית יקח לו, (שםות כא) במא גלגולין עתיקין הכא, דלא אהתלו עד האידנא, וכלו קשות בדקא יאות, דלית לאסתאה מאראח קשות, אפיקלו כמלא נימא. בקדמי怯א (נ"א השטא) אית לאתערא, נשמתין דגירין כלחו, פרחן מגו גנטא דעתן בארכ סתים, פד מספלקן מהאי עלםא, נשמתהון מקום חזרות?

דקא רוחא מגו גנטא דעתן, לאן אטר פייבין.

הכא אתקבלי שמאלא, ולא אמר מeo, אתקבלי שמאלא בימינא, למשוי נהיר בכללא דשים. (תחלים קד) המקורה במים עליותיו, הכא נפיק בחדוה הוא אילנא דחיי, נהר דנפיק מעוז, ואשתרש ביה בימי אינון תרי ברי ערבות, דאיונן גדלין במימי, הדא הוא דכתיב (נ"א היה אילנא דחיי ואשתרש ביה אינון תרי ערבות, דאיונן דלון בטימי ותווא נהר דנפיק מעוז והוא הו) המקורה במים עליותיו. מאן עליותיו. אילן ברי ערבות.

וזא הוא דכתיב, (ירמיה י) ועל יובל ישלח שרשיו. וזהו רזא דכתיב, (תחלים מו) נהר פלגייו ישמחו עיר אלהים. מאן פלגייו. אילן איונן שרשיו. וחייב אקרין, עליותיו, שרשיו, פלגייו, כלחו אשתרש באינון מין דההוא נהר.

חישם עבים רוכבו. (תחלים קד) דא מיכאל וגבrial, אילן הם עבים. המהלך על בנפי רוח, למיחב אסותא לעלמא, ורק איהו רפאל. מכאן ולהלאה עושה מלאכיו רוחות וגוו. סבא סבא, אי כל הגני ידעתי, אימא ולא תدخل, אימא מילך זינגרין מלין דפומך. חדו חבריא, והו צייתין בחדוה למלוי קדיישין. אמר אי סבא אי סבא, במה עיילת גרמך, עאלת בימא רבא, אית לך לשטטא ולנטקא מפמן.

אם אחרית יקח לו, (שםות כא) במא גלגולין עתיקין הכא, דלא אהתלו עד האידנא, וכלו קשות בדקא יאות, דלית לאסתאה מאראח קשות, אפיקלו כמלא נימא. בקדמי怯א (נ"א השטא) אית לאתערא, נשמתין דגירין כלחו,

דקא רוחא מגו גנטא דעתן, לאן אטר פייבין.